

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Lukovits Péter ügyvéd és Dr. Oláh és Dr. Horváth Ügyvédi Iroda, dr. Csapó Béla ügyvéd részére a ... felszámoló által adott meghatalmazás alapján képviselt I.r. és a dr. Lukovits Péter ügyvéd által a ... felszámoló részéről adott meghatalmazás alapján képviselt II.r. felperesnek, a dr. Garami László ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. alperes ellen, beruházás megtérítése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2006. szeptember 20. napján meghozott 10.P.21.802/2005/11. számú ítélete ellen az alperesek részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatva az alperesek által az I.r. felperes részére fizetendő 20.369.487.-(húszmillió-háromszázhatvankilencezer-négyszáznyolcvan- hét) forint marasztalási összeget 11.560.718.- (tizenegymillió-ötszázhatvanezer-hétszáztizennyolc) forintra és kamatára, a perköltség összegét 630.000.-(hatszázharmincezer) forintra, míg az alperesek által az állam részére fizetendő 1.612.500.-(egymillió-hatszáztizenkettőezer-ötszáz) forint le nem rótt illeték összegét 1.220.000.-(egymillió-kettőszázhúszezer) forintra leszállítja.

Az I.r. felperes által fizetendő 37.500.- (harminchétezer-ötszáz) forint le nem rótt illeték összegét 250.000.- (kettőszázötvenezer) forintra felemeli.

Kötelezi az I.r. felperest, fizessen meg az államnak az illetékhivatal felhívására 180.000.-(egyszáznyolcvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, egyetemlegesen fizessenek meg 15 napon belül az I.r. felperesnek 250.000.- (kettőszázötvenezer) forint, a II.r. felperesnek 60.000.-(hatvanezer) forint fellebbezési eljárási perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság 10.G.40.186/2001/51. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban a felperesek a keresetet az alábbiak szerint tartották fenn: Az I.r. felperes a keresetében az alperesek egyetemleges kötelezését kérte 26.426.306.- Ft és az általa elismert 5.019.000.- Ft bérleti díjhátralék különbözete és ennek 2001. március 31-től számított kamata megfizetésére.

A II.r. felperes elsődlegesen az alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni 2.645.500.- Ft és ennek 2001. március 30-ától számított kamata megfizetésére, másodlagosan 445.000.- Ft és 2001. március 30-ától számított kamata egyetemleges megfizetésére és annak megállapítására, hogy a II.r. felperes tulajdonát képezi a alatti ingatlanban elhelyezett, a városában 1999. évben az A.... Kft. által legyártott, csiszolt tölgyfa alapanyagból készített, támláján és ülőfelületén bársonnyal kárpitozott beépített bútorok, így az étterem belső termében elhelyezett mintegy 12 folyóméter hosszúságú támlás ülőbútor, az étterem külső termében elhelyezett két darab hat személyes, és egy darab 12 személyes bokszból álló, mintegy 22 folyóméter hosszúságú támlás ülőbútor, az étterem külső termében elhelyezkedő U alakú 6 személyes bokszból álló ülőbútor.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték vitatva azok jogalapját. Viszontkeresetet terjesztettek elő 5.679.882.- Ft bérleti-, és használati díj, valamint ezek kimutatásuk szerinti kamatai megfizetésére az I.r. felperessel szemben, továbbá annak megállapítását, hogy a bérleményben lévő ingóságokra a bérleti díjhátralék erejéig zálogjog illeti meg.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás folytán hozott 10.G.21.802/2005/11. számú ítéletében kötelezte az alpereseket egyetemlegesen fizessenek meg az I.r. felperes részére 20.369.487.- Ft-ot, valamint ennek 2001. március 30. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 840.000.- Ft első- és másodfokú perköltséget. Ezt meghaladóan az I.r. felperes keresetét és az alperesek viszontkeresetét elutasította. Megállapította, hogy a perbeli alatti ingatlanban elhelyezett-on az A.... Kft. által gyártott csiszolt tölgyfa alapanyagból készült támláján és ülőfelületén bársonnyal kárpitozott, az étterem belső termében elhelyezett 12 folyóméter hosszúságú támlás ülőbútor, az épület külső termében elhelyezett 2 db 6 személyes és 1 db 12 személyes boxból álló 22 folyóméter hosszú támlás ülőbútor, valamint az étterem külső termében elhelyezett U alakú 6 személyes boxból álló ülőbútor összesen 2.200.000.- Ft értékben a II.r. felperes tulajdonát képezi és kötelezte az alpereseket egyetemlegesen, hogy a fent megjelölt bútorokat 15 napon belül 2.200.000.- Ft értékben adják ki a II.r. felperes

részére. Kötelezte az alpereseket egyetemlegesen fizessenek meg a II.r. felperes részére 445.000.- Ft-ot, valamint ezen összegnek 2001. március 30. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte a „II.r. alperest” - ténylegesen az ítélet indokolásából kitűnően a II.r. felperest - fizessen meg az alperesek részére egyetemlegesen 330.000.- Ft perköltséget. Kötelezte az I.r. felperest felhívásra fizessen meg az állam részére 37.500.- Ft le nem rótt eljárási illetéket. Kötelezte a II.r. felperest fizessen meg az állam részére 1.053.570.- Ft le nem rótt eljárási és fellebbezési illetéket. Kötelezte az alpereseket egyetemlegesen fizessenek meg az államnak 1.612.500.- Ft le nem rótt eljárási és fellebbezési illetéket.

Az ítélet indokolása értelmében az alperesek közös tulajdonában álló ingatlanra az alperesek, mint bérbeadók és az I.r. felperes, mint bérlő között a Ptk.423. § szerinti bérleti szerződés jött létre; az ingatlan átépítéséhez, az I.r. felperesi beruházáshoz az alperesek hozzájárultak, a beruházások az alperesek tudtával és hozzájárulásával történtek és a szükséges engedélyeket az I.r. felperes beszerezte. Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az I.r. felperes és a II.r. felperes között üzemeltetési szerződés jött létre. Kifejtette, hogy a szakértő véleményét nem tudta döntése alapjául elfogadni, és a peres felek egyetértése alapján sem volt elfogadható szakértői vélemény kiegészítés elvárható, amiért új szakértő kirendelésére került sor, amely új igazságügyi szakértői vélemény - a magánszakvélemény téves értékelésére is figyelemmel- megalapozott, és miután a felperesek ezt elfogadták és az alperesek pedig érdemben nem támadták, ezért a szakvélemény kiegészítésének szükségessége hiányára is tekintettel az elsőfokú bíróság a szakértő által készített véleményt fogadta el ítélezése alapjául. A Pp. 164. § (1) bekezdés felhívásával az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az I.r. felperes nem bizonyította az alperesek állításával szemben nagyobb összegű bérleti díj teljesítését. A bérleti szerződés értelmezése alapján megállapította, hogy egyoldalú nyilatkozattal a szerződést felmondani csak súlyos szerződésszegés esetén lehet, és ha a bérbeadó mondja fel ilyen módon a szerződést, annak következménye, hogy köteles a szerződés 9/b. pontja szerint eljárni, azaz a bérlőnek az ingatlan hasznosítása érdekében eszközölt, számlával igazolt ráfordításait megtéríteni; szerződéses rendelkezés hiányában a Ptk. 427. § (3) bekezdése szerint. Az I.r. felperes követelését így megalapozottnak tartotta és annak helyt adva kötelezte az alpereseket 26.426.306.- Ft és az ingatlan kiürítésétől számított késedelmi kamatok megfizetésére. A II.r. felperes keresete vonatkozásában rámutatott arra, hogy az I.r. felperes és a II.r. felperes között jogviszony állt fenn, a peres felek jogviszonyát szerződések rendezik, így a Ptk. 361.§ (1) bekezdése, amely kisegítő jogcím nem alkalmazható, ugyanakkor a Ptk. 98. § felhívásával a Ptk. 95. § (1) bekezdésére is figyelemmel az ülogarnitúra vonatkozásában a II.r. felperes tulajdonjogát és annak nem alkotórész jellegét figyelembe véve a II.r. felperes ingó kiadására irányuló keresetének helyt adott, az ingó értékét a szakvéleményben meghatározott összegben állapítva meg. A szőnyegpadló szakértő által megállapított értékének megfizetésére kötelezte az alpereseket rámutatva, hogy a leragasztott szőnyegpadló nem szedhető fel az állag sérelme nélkül. Az alperesek által követelt bérleti díj összegszerűségét az alperesi előadás alapján állapította meg, mert ezen túlmenően az I.r. felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A Ptk. 301.

§ (3) bekezdése alapján a kikötött késedelmi kamat mértékét súlyosan túlzottnak minősítette és azt évi 40%-ra mérsékelte a jegybanki alapkamat, a banki kamatok mértékére és a felek szerződéskötési szándékára figyelemmel és ennek megfelelően helyt adott a viszontkeresetnek. Ennek megfelelően az I.r. felperes bérleti díj tartozását a lejárt kamatokkal együtt 2001. március 30. napján 6.059.819.- Ft-ban állapította meg az elsőfokú bíróság, amely nappal megnyílt az I.r. felperes 26.426.306.- Ft követelése, így az alperesek a különbözet, azaz 20.369.487.-Ft és ennek 2001. március 31-étől késedelmi kamata megfizetésére kötelesek. Ezt meghaladóan az I.r. felperesi keresetet és a viszontkeresetet elutasította. Ugyancsak elutasította az alpereseknek a zálogjog megállapítására vonatkozó viszontkeresetét, mert az alperesek viszontkereseti követelése teljes egészében beszámításra került, amely által biztosítandó alperesi követelés nem maradt fenn. A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperesek nyújtottak be fellebbezést, melyben az ítélet megváltoztatását, a felperesek keresetének az elutasítását és a viszontkeresetnek helyt adást kértek. Álláspontjuk szerint a bérlemény a bérleti szerződés megkötésekor nem volt leromlott állapotban és nem szorult jelentős felújításra, átalakításra, az I.r. felperes a szerződéskötéskor a bérlemény műszaki állapotát megvizsgálta és írásban maga is közölte alperesekkel, hogy az épület szerkezetét érintő átalakításokat a jövőben nem tervez és csak olyan felújítási munkákat kíván végezni, ami a vendéglő általa tervezett színvonalas üzemeltetéséhez szerinti célszerű. Hivatkoztak arra, hogy az épület átalakítására a szerződő felek között megállapodás nem jött létre, továbbá a bérleti szerződés 4/c.) pont utolsó mondatára és arra, hogy megállapodás nem született a szerződő felek között a beruházás műszaki tartalmáról, a költségviselésről és az esetleges bérbeszámítás feltételeiről. Megítélésük szerint az I.r. felperes által jogellenesen előidézett állapot megszüntetése érdekében kényszerűségből kiadott tulajdonosi nyilatkozat nem minősíthető a bérleti szerződés szerinti bérbeadói hozzájárulásnak és nem született a bérleti szerződésben megkívánt külön megállapodás a bérlet előzetesen az épület szerkezetét érintő átalakításokra történő feljogosításról, a költségek átháríthatóságáról. Fenntartották, hogy az I.r. felperes a bérleti szerződést súlyosan és jogellenesen megszegte, így az alperesek felmondása jogszerű volt. A bérleti szerződés 8/c) pontját akként értelmezték, hogy a jogszerűen felmondással élő bérbeadó mentesül minden olyan egyéb és reá nézve hátrányos jogkövetkezménytől, amellyel számolnia kellett volna, ha a szerződés megszűnése nem a jogszerű felmondás, hanem más egyéb okból került volna sor. Utaltak arra, hogy a felek között a megtérítési igényre, bérbeszámításra megállapodás nem jött létre. Hivatkoztak a Ptk. 4.§-ára és a felperesek között 1999. április 1. napján létrejött üzemeltetési szerződésre, amely szintén bizonyítja, hogy az I.r. felperes soha nem állapodott meg az alperesekkel abban, hogy az alperesek bármilyen összegben is vállalták volna a felperesi beruházások esetleges vagy akár részbeni megtérítését. E szerződés alapján hivatkoztak az I.r. felperesi kiadások összegére is.

A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Álláspontjuk szerint a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, a bizonyítási indítványoknak eleget tett és megalapozott jogi következtetést vont le, így az elsőfokú ítélet eljárásjogi és anyagi jogi szempontból törvényes. Hivatkoztak az elsőfokú bíróság azon megalapozott megállapítására, miszerint a perbeli ingatlan leromlott állapotban volt, jelentős felújításra, átalakításra szorult, melyek elvégzéséhez az alperesek hozzájárultak a rendelkezésre álló teljes bizonyító magánokiratok szerint. Utaltak a bérleti szerződés 9/b) pontjára, arra, hogy alperesi felmondással az alperesek megtérítési kötelezettsége beállt, az elsőfokú bíróság szerződés értelmezése aggálytalan. Megítélésük szerint a felperesek egymás közti üzemeltetési megállapodásának nincs kihatása az alperesekkel szemben érvényesített igényre, mivel az értéknövelő beruházással az ingatlan tulajdonosai gazdagodtak és a II.r. felperes az I.r. felperesnek kifizetést nem teljesített az üzemeltetési szerződés alapján. Kifejtették a követelésük összecszerűségének igazoltságát.

A fellebbezés részben alapos.

Nem volt fellebbezéssel támadott az elsőfokú ítéletnek az I.r. felperes javára megítélt összegét meghaladó keresetét elutasító ítéleti rendelkezés, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 228. § (4) bekezdés és 253. § (3) bekezdés alapján nem érintette, és a fellebbezési kérelemhez kötötten bírálta felül az elsőfokú ítélet megalapozottságát. A másodfokú tárgyalás az alperesi képviselő távollétében megtartható volt a Pp. 245. § alapján, igazolási kérelem előterjeszthetőségének és a meg nem jelent jogi képviselő meghallgatásának szükségessége hiányában, ezért érdemi határozatot hozott a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a jogvita elbírálásánál irányadó tényállást.

Nem vitatott tény, hogy az I.r. felperes, mint bérlő és az alperesek, mint bérbeadók között az alperesek közös tulajdonát képező ingatlanra a Ptk. 423. §-a szerinti határozott időtartamú bérleti szerződés jött létre. Az I.r. felperes a bérleti díjfizetési kötelezettségét megszegte, így az alperesek a bérleti szerződést annak 8.c) pontja alapján felmondták. A felmondás érvényessége és a bérleti szerződés megszűnése már nem volt vitatott a fellebbezési eljárásban. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 207. § (1) bekezdés alapján helytállóan értelmezte a bérleti szerződést. Ennek alapján a bérleti szerződés 8.c.) pontja szerinti jogkövetkezmények nélküli felmondás nem értelmezhető akként, hogy a szerződés 9.b) pontjában a bérbeadó egyoldalú felmondás esetére a bérbeadó kötelezettségeként rögzített, a bérlőnek az ingatlan hasznosítása érdekében eszközölt számlával igazolt ráfordításainak megtérítési követelése elenyésszen.

A lakások és helyiségek bérletére vonatkozó 1993. évi LXXVIII. tv. (Ltv.) 15. § (1) bekezdése, figyelemmel az Ltv. 36. §-ának utaló szabályára, lehetővé teszi, hogy a bérbeadó és a bérlő megállapodjanak arról, miszerint a bérlő a helyiséget átalakítsa, korszerűsítse. Az I.r. felperes nem vitatottan az ingatlanban építési, átalakítási munkákat végzett, amely vonatkozásában fennmaradási és továbbépítési engedélyt kapott az építési hatóságtól, figyelemmel arra is, hogy az alperesek

írásban hozzájárultak az ingatlan tervek szerinti átépítéséhez. Az alperesek ezen hozzájáruló nyilatkozata, illetve az építési határozat elleni fellebbezési jogukról lemondó nyilatkozatuk alapján az I.r. felperesi építkezésről, azaz a bérleményben végzett átalakítási munkálatokról alpereseknek tudomása volt és ahhoz hozzájárultak. A megismételt eljárásban 5 sorszám alatt csatolt I.r. felperesi ügyvezető által írt bérleti szerződési ajánlatban (5.pont) már a szükséges beruházásokra hivatkozás történt. Az ezt követően megkötött bérleti szerződés 9.c. pontjában a ráfordítások megtérítéséről rendelkeztek. Mindebből következően arra volt következtetés vonható, hogy a bérbeadók és a bérlő között az ingatlanban a bérlő által végzett átalakítási munkák és azok elszámolása vonatkozásában létrejött megállapodás. Az elszámolás módját bár részletesen nem szabályozták, azonban e körben a szerződési akaratra következtetés volt vonható az I.r. felperesi ügyvezető által írt és az első fokú iratokhoz csatolt szerződési ajánlatban foglaltakból (10.G.21.802/2005/5/A/1. irat). E szerint a bérbeadó felmondása esetén a bérbeadó köteles a bérlőnek megtéríteni a számlával igazolt ráfordítások öt évre lebontott időarányos részét.

Az I.r. felperes ingatlanba történt beruházása az elsőfokú bíróság által elfogadott és a fellebbezési eljárásban nem vitatott szakvélemény alapján az ingatlan értékét növelték. A Legfelsőbb Bíróság által a BH. 2000/2. számának 70. számú eseti döntés értelmében a bérleti jogviszony megszűnése után - külön megállapodás szerint - igényelheti a bérlő értéknövelő beruházásainak ellenértékét. A jelen esetben a bérleti jogviszony az I.r. felperes és az alperesek között a felmondás folytán a Ptk. 321. §-ának (1) bekezdése szerint megszűnt, így az értéknövelő beruházások elszámolásának e miatt a Ptk. 319. §-ának (2) bekezdése alapján is helye van. Az I.r. felperes és az alperesek közötti bérleti szerződésből eredő jogvita elbírálásában a felperesek egymás közötti üzemeltetési szerződésének relevanciája nincs. Így annak sincs ügydöntő jelentősége, hogy az üzemeltetési szerződésben a felperesek milyen értékben tartották megtérítendőnek a felújítási költséget. Ez a külön megállapodás nem volt a per tárgya, ezért a felek ezzel kapcsolatos szándékaik, akaratuk, esetleges téves feltevésük nincs is felderítve, mivel külön jogviszonyt rendez.

Mindezeket kiemelve és értékelve az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre a perbeli kereset alapját képező bérleti szerződés alapján, hogy az I.r. felperes az ingatlanon végzett átalakítási, építési munkálatok költségét a megállapodásuk alapján elszámolhatja az alperesekkel szemben. A másodfokú bíróság mérlegelése szerint azonban a teljes - a fellebbezési eljárásban összecszerúságában nem vitatott - költség elszámolásának nincs helye. A bérleti szerződés megkötését követően folytak az építési munkák. A volt felperesi ügyvezető tanúvallomása alapján 1999. nyarától volt ténylegesen üzemeltetési célra használható a bérlet és 2001. március 30. napján került az ingatlan az alperesek részére visszaadásra. A bérleti szerződésben rögzített bérleti időtartam és a 2001. március 30-ig eltelt tényleges bérleti idő arányára és a fentiekben hivatkozott bérleti szerződési ajánlatban foglaltak alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint az I.r. felperes csak ennek arányában tarthat alappal igényt a beruházási költségei megtérítésére, azaz annak 2/3-ára, ami (26.426.306.- Ft 2/3-a) 17.617.537.- Ft, mivel a beruházásának ellenértékéből a bérleti idő közel 1/3-ában hasznosult. Ezért

a felperes saját ajánlatához képest sem indokolt, erre az időszakra arányosan számításba vehető beruházás ellenértékének alperesekre hárítása.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével a bizonyítási teher helytálló telepítésével megalapozottan állapította meg az alperesek által érvényesíthető bérleti díj összegét. A bérleti szerződésen alapuló késedelmi kamat mértékét az elsőfokú bíróság mérsékelte. A mérséklés ténye és mértéke a fellebbezésben érdemben nem volt vitatott. Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság számítását elfogadva a 6.056.819.- Ft-ban megállapítva az alperesek viszontkeresetének a megalapozottságát és azt ugyancsak beszámítva az I.r. felperest megillető beruházási költségbe, az alpereseket az I.r. felperes felé terhelő fizetési kötelezettséget $17.617.537.- \text{ Ft} - 6.056.819.- \text{ Ft} = 11.560.718.- \text{ Ft}$ -ban állapította meg.

Az alperesek és az I.r. felperes albérlője a II.r. felperes között közvetlen jogviszony nem állt fenn. A fellebbezési eljárásban nem volt vitatott, hogy a II.r. felperes - keresetben érvényesített - ingóságai az alperesek tulajdonát képező ingatlanban vannak. Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az ingóságok Ptk. 95. § (1)-(2) bekezdése szerinti jellegét és indokai alapján megalapozottan döntött a II.r. felperes keresetéről.

Miután az alperesek bérleti díj követelésére irányuló viszontkeresete teljes egészében elszámolásra került az I.r. felperes követelésébe, így az elsőfokú bíróság megállapításával egyezően állapította meg a másodfokú bíróság, hogy zálogjoggal biztosítandó alperesi bérleti díjkövetelés nem áll fenn, ezért a megállapításra irányuló viszontkereset nem alapos.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében részben megváltoztatta. Az I.r. felperesek felé fennálló alperesi marasztalás tőkeösszegét 11.560.718.- Ft-ra és kamatára leszállította. Ehhez képest arányosan leszállította az alperesek által az I.r. felperes felé fizetendő elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét. Az elsőfokú bíróság az I.r. felperes és az alperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékről is rendelkezett, amelyek az I.r. felperes, illetve az alperesek által fizetendő összegét a módosult marasztalási összegnek megfelelően a másodfokú bíróság módosított. A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban ugyancsak az alperesek éltek fellebbezéssel, így 1990. évi XCIII. tv. 51. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési illeték ismételt „megfizetése” alól mentesültek, azaz ismételten a le nem rótt fellebbezési illeték elszámolásának helye nem volt. Ugyanakkor miután a fellebbezés részben eredményes volt, ezért a másodfokú bíróság a korábban megállapított le nem rótt fellebbezési illeték viselése vonatkozásában figyelemmel volt a fentiek szerint módosult pernyertesség-pervesztesség arányára, ezért az I.r. felperest is kötelezte arányosan a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére. Egyebekben a megalapozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése részben volt eredményes, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezési eljárási költség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján határozott a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel. A perköltségben a felpereseket, illetve az alpereseket képviselő ügyvéd díját számolta el a Pp. 75. § (2) bekezdés alapján mérlegeléssel, a fellebbezési pertárgy érték, a kifejtett tevékenység és a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel bruttó összegben arra is tekintettel, hogy keresetindítás időpontjára figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet még nem volt alkalmazható.

Budapest, 2007. február 13.

Dr. Lizák Tibor sk.
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó sk.
Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Molnár
bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bírószági ügyintéző